

Arrest

nr. 126 406 van 26 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 september 2013.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 14 oktober 2013 met referentnummer REGUL X houdende vaststelling van het rolrecht.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. X van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 24 april 2014 waarbij de debatten worden heropend en de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BENKHELIFA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 31 juli 2008 als niet begeleide minderjarige vreemdeling België binnen en dient op 4 augustus 2008 een asielaanvraag in.

Op 12 mei 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden.

Op 30 juni 2009 wordt deze beslissing ingetrokken.

Op 16 juli 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden.

Op 26 november 2009 wordt aan verzoekers voogd een bevel tot terugbrenging gegeven.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 16 december 2009 met nr. 36 101 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 8 december 2009 vraagt de voogd van verzoeker om aan verzoeker een aankomstverklaring af te geven.

Op 11 januari 2010 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing om aan de voogd van verzoeker een bevel tot terugbrenging te geven.

Op 26 januari 2010 wordt aan de voogd van verzoeker een bevel tot terugbrenging ter kennis gebracht.

Bij arrest van de Raad van 19 april 2010 met nr. 41 852 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 3 juni 2010 dient de voogd van verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfsdocument.

Op 14 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag geweigerd wordt.

Op 13 januari 2011 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 31 december 2011 bereikt verzoeker de leeftijd van 18 jaar.

Op 24 april 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden.

Bij arrest van de Raad van 25 september 2012 met nr. 88 153 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 8 augustus 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 5 december 2011 dient verzoeker middels een andere raadsman een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 8 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvragen onontvankelijk worden verklaard.

Op 11 januari 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) genomen.

Bij arrest van de Raad van 21 juni 2013 met nr. 105 582 worden de beslissing van 8 januari 2013 en het bevel van 11 januari 2013 vernietigd.

Op 12 juli 2013 dient verzoeker middels een andere raadsman een nieuwe aanvraag/aanvulling op zijn aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 29 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvragen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard worden. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 05.12.2011 (aangevuld op 09.07.2012, op 12.07.2013 en op 22.07.2013) en van 08.08.2012 (aangevuld op 18.09.2012 en op 20.11.2012) werden ingediend door:

N., A. (...)

Nationaliteit: Afghanistan

geboren te (...) op 31.12.1993

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, wordt verwezen naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 09 juli 2008 in België verblijft, als minderjarige in België aankwam, diepgaand en op een sublieme manier geïntegreerd zou zijn, in België naar school ging (zie Attest PAV afgegeven door Damiaaninstituut voor schooljaar 2009-2010; brief van Damiaaninstituut Aarschot opgesteld op 16 september 2011; Deelcertificaat basis elektriciteit afgegeven door Damiaaninstituut DBSO op 26 oktober 2009; Deelcertificaat basis metaal afgegeven door Damiaaninstituut DBSO op 23 maart 2010; Deelcertificaat basis lassen afgegeven door Damiaaninstituut DBSO op 25 juni 2010; Deelcertificaat plaatslagen afgegeven door Damiaaninstituut TSO/BSO op 23 juni 2011; Deelcertificaat voorbereiden en spuiten afgegeven door Damiaaninstituut TSO/BSO op 30 juni 2011; Certificaat spuiters afgegeven door Damiaaninstituut TSO/BSO op 30 juni 2011; Getuigschrift van de tweede graad van het secundair onderwijs afgegeven door Damiaaninstituut TSO/BSO op 30 juni 2011; Attest van verworven competenties Project Algemene Vakken afgegeven door Damiaaninstituut TSO/BSO-DBSO op 30 juni 2011), zich kosten noch moeite spaarde om Nederlands te leren en spreekt, werk heeft en zijn werkgever zeer tevreden is over hem (zie werkgeversverklaring afgegeven door Autobus- en Bedrijfswagenfabriek Van Hool NV op 19 september 2011; “Arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd voor arbeiders” tussen Van Hool NV en N. A. voor de periode 01 september 2011 tot 24 februari 2012 opgemaakt op 13 juli 2011; “Arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd voor arbeiders tussen Van Hool NV en N. A. voor de periode van 01 maart 2012 tot 31 augustus 2012; “Arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd voor arbeiders” tussen Van Hool NV en N. A. voor de periode 01 september 2012 tot 22 februari 2013 opgemaakt op 20 augustus 2012; werkgeversverklaring afgegeven door Autobus- en Bedrijfswagenfabriek Van Hool NV op 30 mei 2012; brief ACV delegatie Van Hool, ongedateerd; Opleidings CV Van Hool afgegeven op 03 april 2012; Aanbevelingsbrief afgegeven door Autobus- en Bedrijfswagenfabriek Van Hool NV op 17 oktober 2012; brief personeelsdienst afgegeven door Autobus- en Bedrijfswagenfabriek Van Hool NV op 04 juli 2013), sinds zijn aankomst alhier blijf heeft gegeven van zijn motivatie om te werken en zijn leven op onafhankelijke en zelfstandige manier uit te bouwen, onze maatschappij enorm veel zou geven, duurzame sociale bindingen heeft, een ruime vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene al die tijd dat hij al in ons land verblijft nooit in aanraking kwam met het gerecht en een blanco strafregister heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een eerste asielaanvraag in op 04 augustus 2008, deze werd op 16 december 2009 afgesloten met een beslissing

tot weigering van de asielstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 13 januari 2011 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in, deze tweede aanvraag werd afgesloten op 25 september 2012 met eveneens een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedures - namelijk 1 jaar 4 maand en 12 dagen voor de eerste aanvraag en 1 jaar 8 maand en 12 dagen voor de tweede aanvraag – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene meent dat zijn verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22 december 1909. De wet van 22 december 1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

De voormalige raadsheer van betrokkene, Meester J. H., verwijst in zijn verzoekschrift naar de artikelen 3, 6, 12 en 28 van het Verdrag inzake de rechten van het kind dat werd aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 20 november 1989. Artikel 1 van dit verdrag bepaalt dat iedere mens jonger dan 18 jaar een kind is, op 31 december 2011 werd betrokkene 18 jaar, sinds die datum wordt betrokkene niet langer als kind beschouwd en is het Verdrag inzake de rechten van het kind dan ook niet langer van toepassing op hem. De raadsheer stelt eveneens dat betrokkene de mogelijkheid moet hebben zijn studie verder af te werken. Echter blijkt nergens uit het administratief dossier dat betrokkene momenteel een studie volgt.

Meester S. B. haalt aan dat er wel een ambassade is in Kabul maar dat de consulaire post te Islamabad (Pakistan) verantwoordelijk is voor alle consulaire vragen. Betrokkene heeft geen verblijfplaats noch een plaats van ophoud in Pakistan, daarenboven zou betrokkene geen geldig document hebben om naar Pakistan te reizen. Ter ondersteuning van de onzekere veiligheidsomstandigheden in Pakistan wordt geciteerd uit het reisadvies van het FOD Buitenlandse Zaken m.b.t. Pakistan, Het is inderdaad zo dat de ambassade te Kaboel geen consulaire visumbevoegdheden heeft en dat visumaanvragen via Gerry's/FedEx Visa Drop Box kantoren naar de visumafdeling van de ambassade te Islamabad gestuurd dienen te worden. Afghanen hebben een visum nodig om zich naar Pakistan te begeven. Een medewerker van de visumdienst van de Belgische Ambassade stelt dat het aantal visumaanvragen van Afghanen die daadwerkelijk naar Pakistan reizen om een dossier in te dienen bij Gerry's/FedEx aanzienlijk is en het verkrijgen van een visum voor Pakistan door Afghanen dus zeker mogelijk is. Het wijst er ook op dat ondanks het feit dat de situatie er onzeker is, een aanzienlijk aantal Afghanen er niet van weerhoudt naar Pakistan af te reizen voor het indienen van een visumaanvraag. Betrokkene toont niet aan waarom het voor hem persoonlijk gevaarlijker zou zijn dan voor andere Afghanen voor wie het blijkbaar wel mogelijk is zich naar Pakistan te begeven. De medewerker stelt dat indien een persoon het te gevaarlijk vindt om naar Pakistan te reizen, deze persoon zijn visumaanvraag voor België kan toevertrouwen aan een derde, mits die derde een volmacht van de visumaanvrager kan voorleggen. Betrokkene toont niet aan dat hij geen geldig document kan bekomen om naar Pakistan te reizen, bovendien kan hij een volmacht geven aan een derde om de visumaanvraag voor hem te gaan indienen. De aangehaalde elementen met betrekking tot de reis naar Pakistan om er een visum aan te vragen vormen dan ook geen buitengewone omstandigheid.

Vervolgens haalt de advocate van betrokkene de problematische veiligheidssituatie in Afghanistan aan. Zij citeert uit het reisadvies van het FOD Buitenlandse Zaken m.b.t. Afghanistan, de website van het ministerie van buitenlandse zaken van Frankrijk, het rapport van International Displaced Monitoring Center. We merken in dit verband op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eraan herinnert dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. "In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verdoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 43/4 van de wet." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 27 juli 2007, nr 1.018).

De raadsvrouw van betrokkene stelt dat betrokkene 14 jaar oud was wanneer hij in België is aangekomen en dat hij zijn land als minderjarige ontvluchtte. Hij zou op 4 jarige leeftijd naar Iran gegaan zijn met zijn broers en moeder, zijn vader is overleden. Betrokkene heeft dan Iran moeten ontvluchten wegens de moeilijke situatie voor een gezin met een alleenstaande moeder. Hem verplichten terug te keren zou zeker een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) inhouden, hij zou er onvermijdelijk worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen, rekening houdend met de humanitaire crisis ter plaatse. Wat de vermeende schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen

toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De advocate stelt eveneens dat, in het geval van uitzetting van verzoeker naar zijn land van oorsprong, België artikel 3 EVRM zou schenden en verzoeker onderwerpt aan een onmenselijke of vernederende behandeling. Daarenboven zou de Belgische staat verzoeker dwingen in een administratief en financieel precaire situatie te leven door aan verzoeker geen wettelijk verblijf toe te staan op Belgisch grondgebied. Wij menen dat er hier geen sprake is van een vernederende behandeling omdat het weigeren van een machtiging tot verblijf niet duidt op minachting of gebrek aan respect voor betrokkene, de wetgeving is er niet op gericht om personen te vernederen of te verlagen. Daarenboven wordt bij deze de aanvraag om machtiging tot verblijf niet geweigerd, er wordt enkel gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Het is de persoonlijke keuze verder te blijven leven in de illegaliteit en dus in een administratief en financieel precaire situatie.

Meester B. haalt aan dat betrokkene familie heeft in België: zijn moeder (N. K.) en broer (N. M.) hebben hem in België vervoegd op 07 november 2011. Daarnaast heeft hij al zijn sociale of zakelijke relaties in België. Het gaat om hechte familierelaties en om een ganse adolescentie, met alle sociale contacten die gedurende deze periode worden opgebouwd. Hij heeft tevens een Belgische vriendin met wie hij plannen heeft om samen te leven. De advocate stelt dat het duidelijk is dat hij zowel met zijn moeder als broer een gezinsleven heeft als met zijn "nieuwe" familie: zijn vriendin en zijn schoonfamilie. Een serieus onderzoek dient gevoerd te worden naar artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens (EVRM). We maken in dit verband een aantal opmerkingen. De moeder en minderjarige broer van betrokkene beschikken niet over een geldige verblijfstitel. Er werd aan hen een eerste bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 08 oktober 2012. Op 15 februari 2013 ontvingen zij een tweede bevel om het grondgebied te verlaten, zij bevinden zich illegaal in het land en kunnen dus samen met betrokkene, zodat er bij een terugkeer geen sprake is van een verbreking van de familiale banden: zij kunnen immers allen samen terugkeren. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Het feit dat betrokkene een duurzame relatie heeft met een Belgische (zie brieven ouders partner, zus partner, zus, foto's), kan niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen geen breuk van de duurzame relatie betekent, maar slechts een tijdelijke scheiding wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien dient opgemerkt te worden dat om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het kader van een duurzame relatie betrokkene de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in artikel 40ter van de wet van 15 december 1980. In zijn arrest dd. 27 mei 2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)". Uit het voorgaande blijkt dat het aanhalen van artikel 8 van het EVRM niet kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 12bis van de wet van 15 december 1980.

Daarenboven zou betrokkene een verwesterde levensstijl aangenomen hebben en deze zou hij in Afghanistan niet verder kunnen zetten. Hem dwingen terug te keren zou een schending inhouden van zijn privé-leven zoals beschermd in artikel 8 EVRM. Ter ondersteuning citeert de raadvrouw uit een Unicef rapport. We merken op dat betrokkene geen bewijs aanbrengt dat hij persoonlijk problemen zou ondervinden ten gevolge van zijn verwesterde levensstijl, het geciteerde rapport haalt aan dat er een verhoogd risico bestaat voor verwesterde jongens en meisjes om uitgesloten te worden door de gemeenschap, niet dat dat de facto zo is voor elke verwesterde jongen of elk verwesterd meisje. Daarenboven valt het zich al dan niet willen conformeren aan de normen en regels die in zijn herkomstland gelden, binnen zijn eigen invloedssfeer.

Betrokkene zou niets weten over Afghanistan en zou er geen enkele familie hebben. We merken in dit verband op dat de moeder en broer van betrokkene, betrokkene kunnen vergezellen en hij dus niet alleen zou moeten zijn. De moeder van betrokkene heeft volgens haar eigen verklaringen Afghanistan verlaten in 1997, zij zou er dus ongeveer 32 jaar gewoond hebben en we kunnen dan ook veronderstellen dat zij haar zoon er wegwijs zou kunnen maken. Daarenboven blijkt uit de beslissing dd. 24 april 2012 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS)inzake

de asielaanvraag van de moeder van betrokkene dat betrokkene toch familie blijkt te hebben in Afghanistan en dat zijn moeder over een familiaal netwerk beschikt waarop een beroep zou kunnen gedaan worden.”

Op 10 september 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een nieuwe beslissing genomen houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Ter zitting deelt de advocaat van verzoeker mee dat hij een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend en dat hem op 26 mei 2014 de vluchtelingenstatus werd toegekend. Gevraagd naar het belang in deze zaak, stelt de advocaat dat de erkenning als vluchteling inderdaad een ruimere bescherming biedt dan de inwilliging van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet meer getuigt van het vereiste belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing, aangezien deze vernietiging geen nuttig effect meer kan sorteren.

3. Kosten

Ter zitting vraagt de verzoekende partij dat de kosten ten laste van de verwerende partij worden gelegd, gelet op het feit dat de erkenning als vluchteling impliceert dat de verwerende partij ervan uitgaat dat de verzoekende partij niet terug kan naar Afghanistan. De verwerende partij stelt dat de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus dateert van na de bestreden beslissing, zodat dit geen reden kan vormen om de kosten ten laste van de verwerende partij te leggen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij aangaf dat de verzoekende partij de machtiging tot verblijf kon aanvragen vanuit de ambassade in Pakistan, en niet vanuit Afghanistan, zodat de argumentatie van de verzoekende partij niet opgaat.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET